

ΑΣΥΓΝΩΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ Ν ΓΟΥ'Α

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΟΥ ΣΤΑΟΥΤΟΝ

(Από τις περιπέτειες του Σέρλοκ Χόλμς)

ΤΟ μελαγχολικό εκείνο πρωί του Φεβρουαρίου ο Σέρλοκ Χόλμς έλαθε τό έξης περίεργο τηλεγράφημα: «Έρχομαι άμέσως. Μεγάλη συμφορά! Μοδ λείπει ο έξω δεξιά. Παρουσία, άβριο άπαραίτητη. — ΟΪβερτον».

— Τι λές, Ουάτσον; μου είπε.

— Δέν καταλαβαίνω τίποτε! του άπάντησα. Αλλά ο "Οβ'ρτον θά ένε δίχως άλλο κανέναν τρελό!

— Ποιός ξέρει... Τίποτε δέν πρέπει νά μές εκπλήσσει, φίλε μου! Έκανε χαμογελώντας ο διάσημος ντέτεκτιβ. "Ας περιμένουμε...
Κ' είχε όσο, γιατί κατά τις ένταξη ή ώρα παρουσίας: μπροστά μας ένας άδηλός νέος, που έστρεψε από την ταραχή του και την άνοησίαν του.

— Μίστρο Χόλμς, έσείς μόνο μπορείτε νά με σώσετε! φώναζε στό φίλο μου. Έπειτα ο "Οβε'ρτον, ο Τζάκ "Οβε'ρτον, ο άσχηρός τής ποδοσφαιρικής ομάδος του Κάιμπερτζ. Άβριο έχω ένα μεγάλο φιάτ' με την ομάδα τής "Οξφόρδης! Θεέ μου! Θά τρελλωθώ! Φαντασθήτε ότι μου λείπει ο καλύτερος παίκτης μου, ο περίφημος έξω δεξιά Γκόντρεφ Στάουτον!... Είμαι χαμένος, μίστρο Χόλμς!...

— Μά τί έγινε; τον ρώτησε ο φίλος μου.

— Ξηρανθήκατε! φώναζε απαραίτητα ο άπαρηγόρητος "Οβε'ρτον. Χθές ήρθαμε όλα στό Λονδίνο και μείναμε στό ξενοδοχείο «Μπάλκον». Στις δέκα και μισή ο Γκόντρεφ Στάουτον ήταν στό κ' βόθαι του. Τόν καληνύχτισα λαλούν και πήγα ν' έγώ νά κοιμηθώ... "Υστερ' από μια ώρα, όπως μου είπαε κατόπιν ο θυρωρός, ένας άγνωστος με μαύρα γένια κ' άσυχρό πρόσωπο, έφερε ένα γράμμα στόν Στάουτον. "Ο παίκτης μου μόλις τό διάβασε, λιποθύμησε μπροστά στόν θυρωρό! "Έπειτα, όταν ανήρθα, ντύθηκε διαστικά κ' έφυγε με τόν άγνωστο, που τόν περιέμενε στην έξοδο! "Έφυγε γιά πάντα, μίστρο Χόλμς! "Ω, είμαι βέβαιος γ' αυτό!... Τηλεγράφημα παντού, στους γνωστούς μας, στους φίλους μας, χωρίς νά λάβω καμιά είδηση. "Ο Γκόντρεφ Στάουτον έξηρανόθη!... Πώς θά δώσω άδριο τό φιάτ'; Δέν μπορώ νά τόν άντικαταστήσω με κανέναν άλλο. Κοινός δέν συγκρίνεται με τόν Στάουτον!... Μίστρο Χόλμς, βοηθήστε με νά βρω τόν Στάουτον!... Ούτε κ' ο λούδοξος Μάουντ-Τζάιτς δέν ξέρει τί έγινε.

— Ποιός ένε αυτός ο λούδοξος Μάουντ-Τζάιτς; ρώτησε ο Σέρλοκ Χόλμς.

— "Ο θεός του! Έκανε ο "Οβε'ρτον. "Ο βασιλεύοντος θεός του. "Ο Άουτον ένε δειρανός κ' ο μόνος κληρονόμος του λούδοξου Μάουντ-Τζάιτς, που ένε ο μεγαλύτερος φιλόσοφος τής "Αγγλίας!...

— Περιέργη υπόθεση! ψιθύρισε τότε ο ντέτεκτιβ.

Κι' έπειτα, γυρίζοντας πρós τό μέρος μου,

— Τί λές, Ουάτσον; μου είπα. "Έρχομαι μαζί μ' ός τό ξενοδοχείο «Μπάλκον»!

Κι' έτσι, ύστερ' από λίγη ώρα, κ' εί τρεξί μας, βρισκάμαστε μέσα στό δωμάτιο του Γκόντρεφ Στάουτον που είχε ξεφανωθεί μ' ατόν τόν τόσο ιωστηριώδη κ' άνετήριον τρόπο.

Έκει ο Χόλμς έμεινε από έναν ύπνερτή ότι ο περίφημος ποδοσφαιριστής, είχε λάβει τό άπόγευμα ένα τηλεγράφημα που τόν έκανε νά χλωμιάσει. "Αμέσως λοιπόν έγραψε μιά άπάντησι και την πήγε μόνος του στό τηλεγραφείο.

Πού έγραψε τό τηλεγράφημά του; ρώτησε τόν ύπνερτή ο ντέτεκτιβ.

— Έκει, σ' αυτό τό γραφείο, τού άπάντησε εκείνος και τού έδειξε ένα μικρό γραφείο στό βάθος του δωματίου του Στάουτον.

— "Ο Σέρλοκ Χόλμς έστρεξε άμέσως πρós τ' άκει κ' άρχισε νά έξετάζει τό στουτάζαρο. "Έπειτα, μ' ένα γυαλίνο θραύειον τό έβαλε μπροστά σ' ένα καθρέφτη και διάβασε οί μιά γωνιά του την έξης φράσι: «...Γιά τήν άγάπη του Θεού! Μείνετε κοντά μας!»

— Άπό τήν ένδιαφέρειν!... ψιθύρισε ο ντέτεκτιβ. Πολύ ένδιαφέρειν!... "Υστερα έζητήσα προσεκτικά όλα τα χαρτιά του ποδοσφαιροκότου και χωρίς νά χση καμιά γωνιά στό τηλεγραφείο που βρισκόταν πó πέρα από τό ξενοδοχείο, στή γωνία του δρόμου.

— Δεσποινίς, είπαε στην υπάλληλο. Χθές τό άπόγευμα έστειλα ένα τηλεγράφημα κ' επειδή δέν έλαβα άόμα καμιά απάντησι, ροφώθηκα να έξχασα νά τό ίστογράψω. Μήπως μπορώ νά βρω καμιά;

"Η υπάλληλος πήρε ένα μάτσο τηλεγραφήματα στό χέριά της.

— Σε πόν άπευθύνετο; ρώτησε τόν ντέτεκτιβ.

— Έκείνος έκανε πός συγκέντρωνε τή μήμη του και κυττάζοντάς με λοζά, ψιθύρισε:

— "Η τελ. κταίες λέξεις ήσαν: «Γιά τήν άγάπη του Θεού! Μείνετε κοντά μας!»

"Η υπάλληλος βρήκε άμέσως τό κείμενο.

— "Ορίστε, ήθε κ' έσείς, είπαε στόν Χόλμς. Δέν τό έχετε ίστογράψει.

"Ο ντέτεκτιβ πήρε στό χέριά του τό τηλεγράφημα, τού έφριξε μιά ματιά και χαμογέλασε παρθένα.

— Έχετε όσο... είπαε στην υπάλληλο. Εύχαριστώ πολύ.

Σέ λίγο, όταν γύρισαε στό δρόμο, τόν ρώτησα:

— Λοπόν; Τί νέα;

— Προσδείνομαι, φίλε μου, προσδείνομαι! μου άπάντησε: όλόχαρος. Και τόρα έμάρξ!... Θά πάω στό Κάιμπερτζ!...

Έίχε νικήσει πιά όταν φτάσαμε στην καλή πανεπιστημιακή πόλι. "Ο Σέρλοκ Χόλμς πήρε ένα άμάξι και πήγαμε στό σπίτι του δόκτορος Λέλι "Αριστοργκ. "Ο γιατρός αυτός, τίποσ άσθητόν και ψυχρού επιστήμονος, μάζ δέχτηκε μέ μεγάλη έυσφορία.

— Τί θέλετε; ρώτησε τόν Χόλμς με παραφρόνησι, άφού πρώτα άκουσε μέ άπάθεια τό πασιγνώστο όνομά του. Δέν μού άρέσει διόλου τό επάγγεμά σας. Γιατί άνακατέθεσε σέ υποθέσεις που δέν άς ένδιαφέρουν; "Εμάρξ! Πήτε μου σύντομα τί θέλετε, γιατί έχω ένα σοφρ σπουδαιότερες άσχολίες.

— Ξέρετε τόν Γκόντρεφ Στάουτον; τον ρώτησε ο Σέρλοκ Χόλμς.

— Είπε στενός φίλος μου! του άπάντησε ψυχρά ο παρθένος γιατρός.

— Ξέρετε πός έξηρανόθη!...

"Ο δόκτορ Λέλι "Αριστοργκ σήκωσε τός όπιους τόν άδιάφορα.

— Αποθήμια πολύ, έκανε, δέν έμαθα τίποτε. "Έχω νά λάβω είδησεις του από πούιν καμιά!...

— Περιέργο! Έκανε ο Χόλμς. Κι' όμοσ χθές τό άπόγευμα σάς έστειλε ένα τηλεγράφημα από τό Λονδίνο!...

"Ο Λέλι "Αριστοργκ απρόσθε άτόνομα από τί θεσι του, κατακόκκινος από τό θυμό του.

— Φύγετε από δό πέρα! φώναζε μέ λύσσα. Πηγαίνετε στό διάβολο!...

Και μάζ έδιώξε από τό σπίτι του μέ τόν χειρότερο τρόπο.

Ο Σέρλοκ Χόλμς

γιατρού. "Ο "Αριστοργκ έφυγε τρεξί φορές με τό άμάξι του πρós άγνωστο διεύθυνση, γιατί όσεσ φορές έχειχρησε νά τόν παρακολοθησει ο Χόλμς, ο γιατρός τόν καταλάβαινε, σταματούσε τό άμάξι του κ' έλεγε στόν Χόλμς νά τραβήξει τόν δρόμο του και νά μην τόν εννοζή, γιατί θά κατέφυγε στην άστυνομία.

"Ο ντέτεκτιβ όπόσο δέν άπογοητεύθηκε. Τη δεύτερη μέρα, έφυγε γιά τό Λονδίνο και έαναγόρισε τό θράδι, μ' ένα άπνοητικό λακά-όυαλο, τόν περίφημο «Πόπας». "Έπειτα, μόλις είδε τό άμάξι του γιαιτρού νά τόν περιμένει μπροστά στην πόρτα, έστρεξε κονρά κοντά του και μέσα στό σκοτεινά, άίλιμα με κείν τις δεις άποθήσεσ ρώδες του. Κατόπιν γύρισε στό ξενοδοχείο κ' άφησε τό διαβολογιατρού νά φύγη πάλι σέ λίγο, άνευσήλματος.

— Φίλε μου Ουάτσον, μου είπα, άπόψε δέν θά μάζ έξηρήνθ ο "Αριστοργκ. "Αλίμια τις ρώδες τού άμαξιού του με νά έλναιτι μακριά νατέλλας. "Έτσι, ο «Πόπας» με την περιφαιμη δσφρησι του θά έρη τ' ίγνη του άμαξιού και θά μάζ πάη εκεί που ανηαίνει με τόσες προφιλάδες ο διαβολογιατρούς...

Κι' άλήθεια, ύστερ' από μισή ώρα, ο «Πόπας» μωρκόνας τ' ίγνη τής άμαξιας μάζ όδήγησε στην έξοχ κ' έφωτισε στην άκρη ενός δάσους, μπροστά σέ μιά κλειστή και παρθένη όίλια. Έκει μπροστά σκπόταν τό άμάξι του "Αριστοργκ.

(Η συνέχεια στή σελίδα 240!).

